

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1275/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле Н.Г. из У., чији је пуномоћник М.П., адвокат из О., против туженог ДОО У. – Ф.к.У. из У., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 831/13 од 11.02.2015. године, у седници већа одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 831/13 од 11.02.2015. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5373/11 од 29.10.2012. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је поништено решење туженог којим је тужилци отказан уговор о раду од 26.01.2006. године и утврђено да јој престаје радни однос дана 30.09.2011. године због престанка потребе за радом тужиле. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужилцу врати на рад и распореди на одговарајући посао у складу са оценом радне способности утврђене експертизом Института за медицину рада Србије “...” у Б. број 156/2011 од 07.03.2011. године, а ставом трећим тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.500,00 динара.

Одлучујући о жалби туженог Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 831/13 од 11.02.2015. године, ставом првим изреке, одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 5373/11 од 29.10.2012. године, у ставу првом изреке, делу става другог изреке који се односи на враћање на рад и у ставу трећем изреке. Ставом другим укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 5373/11 од 29.10.2012. године, у преосталом делу става другог изреке који се односи на распоређивање тужиле на одговарајући посао у складу са оценом радне способности утврђеном

Експертизом број 156/2011 од 07.03.2011. године и у овом делу тужба тужиле је одбачена. Ставом трећим изреке одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију наводећи да пресуду побија из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11, 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 361. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити се у ревизији указује на неку од преосталих битних повреда одредаба парничног поступка које би могле бити разлог изјављивања ревизије у смислу члана 398. став 1. тач. 1. и 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је на основу Уговора о раду од 26.01.2006. године била у радном односу код правног претходника туженог, радни однос је заснован на неодређено време, а тужилца је радила на пословима сортирања и балирања. Решењем од 29.09.2011. године тужени је тужилци отказоа Уговор о раду и утврдио да радни однос престаје закључно са 30.09.2011. године, а из разлога што је престала потреба за радом тужилце сходно члану 179. тачка 9. Закона о раду и члану 102. став 1. тачка 8. Колективног уговора туженог. Из садржине решења о отказу Уговора тужилци произилази да је тужилци престао радни однос због престанка потребе за радом тужилце, да је тужилци исплаћена отпремнина и да је генерални директор туженог 05.09.2011. године донео Одлуку о измени Правилника о организацији и систематизацији послова туженог, којом је, између осталог, укинута радно место „радник на сортирању и балирању“, као и да тужени није у могућности да тужилци обезбеди обављање других послова у складу са оценом радне способности утврђеном Експертизом Института за медицину рада Србије „...“ у Б. број 156/2011 од 07.03.2011. године, којом Експертизом је утврђено да тужилца није способна за теже физичке послове у неадекватним условима микроклиме радног места уз присуство иританса и загађивача ваздуха, промаје и топлоте, а да је способна за друге лакше послове у оквиру својих квалификација – административни послови, као службеник или референт. Како је тужилца својевремено 15.03.2011. године наведену Експертизу доставила туженом, тужени је дана 21.03.2011. године тужилцу распоредио на послове уношења података као врсту административних послова. Управни одбор туженог је 15.04.2011. године донео Одлуку о економским и организационим променама, а коју је спровео тако што је 150 од укупно 323 запослених на одређено време, отказоа уговор о раду у периоду од 90 дана, без доношења Програма решавања вишка запослених. Решењем инспектора број 117-00-03132/2011-4 одложено је извршење решења туженог којим је тужилци отказан

Уговор о раду до доношења правноснажне судске одлуке и туженом је наложено да тужиљу врати на рад и обезбеди јој сва права, обавезе и одговорности по основу рада. Тужени је поступајући по налогу из решења инспектора рада тужиљи упутио, сходно члану 171. Закона о раду, Понуду о измени уговорених услова рада, нудећи јој премештај на друге одговарајуће посао – помоћник магационера у магацину сировина на одређено време коју понуду је тужиља прихватила и 09.01.2012. године са туженим закључила Анекс број 1 Уговора о раду на основу кога је премештена с послова радника на сортирању и балирању на послове помоћника магационера у магацину сировина почев од 09.01.2012. године, а који послови, како то тужиља у свом исказу наводи, одговарају њеном здравственом стању.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање другостепени суд је нашао да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио све чињенице које су од значаја за могућност правилног одлучивања у овој правној ствари када се ради о захтеву тужиље за поништај решења о отказу Уговора о раду, као и у делу који се односи на враћање тужиље на рад. Другостепени суд је закључио да послодавац није поштовао при доношењу решења о отказу уговора о раду тужиљи законску процедуру прописану одредбама чланова 153. – 155. тачка 1 – 7. Закона о раду и да је Одлука Управног одбора туженог од 15.04.2011. године о економским и организационим променама донета без доношења Програма решавања вишка запослених, без учешћа репрезентативног синдиката код послодавца и Националне службе за запошљавање, као и да тужени није у сарадњи са републичком организацијом надлежном за запошљавање предузео одговарајуће мере за запошљавање вишка запослених, нити је пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиљи као технолошком вишку утврдио критеријуме за утврђивање вишка запослених у свом Програму, па без утврђивања тих околности остаје нејасно на основу чега је тужиља идентификована као технолошки вишак, односно због чега је престала потреба за њеним радом. Сходно наведеном закључак је и да при доношењу решења о отказу уговора о раду тужиљи тужени није поштовао све неопходне законске услове предвиђене одредбом члана 153. – 157. Закона о раду, којима је ближе уређен и прописан институт вишка запослених, па зато није било услова за доношење решења о отказу уговора тужиљи као технолошком вишку.

Како је тужиљи незаконито престао радни однос тужени је у обавези да тужиљу, на њен захтев врати на рад, а та обавеза туженог прописана је одредбом члана 191. став 1. Закона о раду.

У ревизији нема навода којима би се довела у сумњу правилност и законитост одлуке другостепеног суда. Појединим ревизијским наводима побија се утврђено чињенично стање, а одредбом члана 398. став 2. ЗПП изричито је искључена могућност да се ревизија изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања. Преостали наводи ревизије истицани су у жалби и били су предмет разматрања и образлагања од стране Апелационог суда, па их Врховни касациони суд сходно свом овлашћењу из члана 405. став 2. ЗПП неће посебно образлагати.

На основу изложеног применом одредбе члана 405. став 1. ЗПП,
одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**